

На другиятъ день въ конакътъ произошло важно събитие. Въ една изъ стаята, която била облѣпена съ варъ още тогава, когато била направена, т. е. въ делибашийските времена, сѣдѣле долу на килимътъ агата, Коприщенските чорбаджие, кадията, Хаджи Генчо и дѣдо Либенъ. Хаджи Генчо гледалъ на дѣда Либена крѣвнишки; а дѣдо Либенъ са вѣртѣлъ насамъ-нататакъ и весело са ухилвалъ, четато той съ тая усмивка искалъ да каже: „Видите ли, какво е нашето колѣно! Нашите юнаци предъ никого не преклоняватъ колѣното си.“

Предъ сѣдните стоялъ Павлинъ. Ржцете му биле вѣзани, но той гледалъ на своите мъчители горделиво; отъ неговото умно чело текалъ изобиденъ потъ, но тоя потъ не текалъ отъ срамъ, а отъ ядъ. Кадията махналъ съ ржка и сѣдилището захванало своите занятия.

Открадналъ ли си пари отъ Хаджи Генча? попиталъ кадиятъ.